

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.K.**, nar. ..., státní příslušnost Čínská lidová republika, v ČR bytem ..., *zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2017, čj. MV-158554-6/SO-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 2. 2. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2017, čj. MV-158554-6/SO-2016, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 9. 2016, čj. OAM-4471-

14/TP-2016, kterým byla podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) téhož zákona.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě v první řadě obecně namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a rovněž v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

Pod bodem **a.** žaloby žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně i žalovaná nesprávně vyložily a aplikovaly § 15a zákona o pobytu cizinců. Zatížily tím své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce má za to, že správní orgány postupovaly formalisticky, když ve věci aplikovaly § 15a ve znění účinném od 18. 12. 2015. Žalobce uvádí, že správní orgán poukazuje i na to, že nesplnění podmínky rodinné příslušnosti, které nebylo nikterak zaviněno účastníkem řízení, nýbrž změnou znění zákona, je důvodem k ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Takový postup žalobce shledává v rozporu se zákonem, se základními zásadami činnosti správních orgánů a s obecnými právními principy.

Status rodinného příslušníka občana EU byl žalobci přiznán v řízení o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, což je osvědčeno veřejnou listinou – průkazem povolení k pobytu. V tomto řízení bylo rozhodováno podle § 15a ve znění účinném do 18. 12. 2015. Neudělení trvalého pobytu či dokonce ukončení přechodného pobytu žalobci za situace, kdy stále trvají podmínky, za kterých mu byl přechodný pobyt povolen, je naprosto v rozporu se zákonem a je výrazem libovůle správního orgánu. Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy dotčených osob, což správní orgán vůbec nedodržel. Žalobce důvodně počítal s tím, že při zachování intenzity jeho rodinného vztahu v míře, která stačila k udělení povolení k přechodnému pobytu z titulu rodinné příslušnosti k občanovi EU, při splnění jiných zákonem stanovených podmínek, bude mít nárok na udělení povolení k trvalému pobytu. Správní orgán k případu žalobce přistupoval přepjatě formalisticky. Žalobce se domnívá, že splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobce zdůrazňuje, že již několik let sdílí společnou domácnost se svojí manželkou, společným synem a s dcerou manželky, která je občankou ČR. Dceru své manželky H.P. účastník řízení vychovává jako vlastní a pečuje o ni jako vlastní otec. Nezletilá H. vnímá účastníka řízení jako vlastního otce, je na jeho péči závislá a má k němu silné citové vazby.

Pod bodem **b.** žaloby žalobce namítá, že prvostupňové i odvolací rozhodnutí jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se domnívá, jak již ostatně uvedl v odvolání, že požadavek přiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o jeho dopad do soukromého a rodinného života, nelze redukovat pouze na ty případy, kdy je takovýto požadavek explicitně stanoven u každého jednotlivého důvodu pro rušení pobytového oprávnění. Žalobce namítá rozpor s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce v podaném odvolání podrobně argumentoval ve prospěch závěrů o nepřiměřenosti prvoinstančního rozhodnutí co do jeho dopadů do soukromého a rodinného života. Namítal též rozpor prvoinstančního rozhodnutí s výše zmíněnými normami ústavněprávní síly. Na podporu těchto svých tvrzení žalobce odkázal na bohatou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu. Žalobce je přesvědčen, že se žalovaná se vznesenými námitkami dostatečně nevypořádala a zatížila tak své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Správní orgán se vůbec nezabýval otázkou, jakým způsobem by jeho rozhodnutí mohlo zasáhnout zájem nezletilého dítěte - dcery manželky žalobce H.P., kterou žalobce vychovává jako vlastní. Žalobce upozorňuje na Úmluvu o právech dítěte, kterou je Česká republika vázána, a ve které je stanoveno, že *„zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče nebo, správními nebo zákonodárnými orgány“* (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte). Je zřejmé, že v případě nevydání povolení k trvalému pobytu, respektive ukončení přechodného pobytu žalobce a jeho vycestování, by se nezletilá, resp. nezletilí, ocitli v neúplné rodině bez otcovské péče a výchovy, a došlo by ke zřejmému snížení úrovně jejich materiálního zabezpečení. Došlo by k rozpadu fungující rodiny a k obrovskému negativnímu dopadu do citových vazeb, které existují mezi nezletilými, žalobcem a jeho manželkou. Vycestování účastníka řízení tak bezpochyby nejvíce zasáhne právě nezletilé. Takový přístup byl evidentně v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (právo na spojování rodin) a konsekventně i s Ústavním pořádkem České republiky.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 1. 3. 2017 uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaný dovozuje své postavení rodinného příslušníka od dcery své manželky, nezletilé H.P., nar...., státní příslušnost Česká republika. Žalovaná uvádí, že novelizací zákona o pobytu cizinců došlo ke změně v definici rodinného příslušníka občana EU. Ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ode dne 18. 12. 2015 nelze na případ žalobce aplikovat. V případě žalobce se jedná o vztah „nevlastní otec - nevlastní dcera“, který nelze považovat za „trvalý partnerský vztah, který není manželstvím“. Žalovaná se neztotožňuje s názorem, že postup Ministerstva vnitra a žalované byl přepjatě formalistický. Žalovaná má za to, že za situace, kdy byly naplněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, postupovalo Ministerstvo vnitra správně, když žádost zamítlo, neboť opačný postup by byl dle názoru žalované nepřijatelným projevem libovůle správního orgánu. Žalobce upozorňuje na skutečnost, že status rodinného příslušníka občana EU mu byl přiznán v řízení o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU a osvědčen veřejnou listinou. Neudělení trvalého pobytu či dokonce ukončení přechodného pobytu žalobci za situace, kdy stále trvají podmínky, ze kterých mu byl přechodný pobyt povolen, je podle žalobce naprosto v rozporu se zákonem a je výrazem libovůle správního orgánu. Žalovaná k výše uvedenému konstatuje, že Ministerstvo vnitra postupovalo správně, když opětovně posuzovalo, zda je možné žalobce i nadále považovat za rodinného příslušníka občana EU tak, jak jej vymezuje ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná podotýká, že žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podaná dne 6. 9. 2012 byla posuzována na základě jiného skutkového stavu, tedy zejména před nabytím účinnosti novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 314/2015 Sb. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území

byla podána dne 23. 3. 2016. Komise upozorňuje, že v nyní posuzované věci se jedná o jiné správní řízení, tedy řízení o nejvyšším pobytovém oprávnění, v němž se zcela samostatně hodnotí splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců.

Žalovaná upozorňuje na skutečnost, že v případě nevydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, zákon správnímu orgánu neumožňuje posuzovat přiměřenost jeho rozhodnutí z hlediska dopadu do života dotyčného cizince. Námitky ohledně zásahu do soukromého a rodinného života žalobce tak nemohou mít vliv na konečné rozhodnutí ve věci. Žalovaná pro úplnost podotýká, že žalobce na území aktuálně pobývá na základě povolení k přechodnému pobytu, a to s platností ode dne 15. 5. 2013 do 14. 5. 2018. Situace žalobce tak byla udělením povolení k přechodnému pobytu na území vyřešena, žalobce může i nadále pečovat o svou nevlastní dceru a vlastního syna, žalobci nikterak nehrozí nutnost vycestování do země původu. Žalobce tak může v souladu se zákonem o pobytu cizinců nadále pobývat na území ve stávajícím pobytovém režimu (řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu nebylo zahájeno), včetně podání nové žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalovaná zdůrazňuje, že napadeným rozhodnutím pouze nebylo žalobci uděleno nejvyšší pobytové oprávnění na území, zákaz pobytu žalobci vystaven nebyl a bezprostředním důsledkem napadeného rozhodnutí není nutnost vycestování žalobce do jeho domovského státu. Žalovaná rovněž neshledala v této souvislosti porušení Úmluvy o právech dítěte, Evropské úmluvy o lidských právech a Listiny základních práv a svobod. Žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání před soudem dne 10. 1. 2018 zástupce žalobce setrval na výše uvedené argumentaci. Žalovaná se z účasti na jednání omluvila.

V. Průběh správního řízení

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 23. 3. 2016 žádost o povolení k trvalému pobytu, jako důvod pobytu uvedl sloučení se svou nevlastní dcerou H.P. Ve spise je dále založena ověřovací listina o sňatku žalobce s paní B.W. a rodný list H.P., ze kterého vyplývá, že manželka žalobce paní B.W. je její matkou. Správnímu orgánu bylo též předloženo čestné prohlášení žalobce o tom, že o H.P. řádně pečuje. Dále spis obsahuje protokol o pobytové kontrole a některé další dokumenty. Dne 7. 7. 2016 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vad žádosti. Žalobce byl ve výzvě poučen, že k žádosti nebyl přiložen doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce na výzvu reagoval vyjádřením ze dne 22. 7. 2016. Žalobce zdůraznil, že svůj status rodinného příslušníka občana EU prokázal již v řízení o povolení k přechodnému pobytu, přičemž v mezidobí nedošlo ke změně skutkového stavu. Následně byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Ve svém vyjádření ze dne 25. 8. 2016 žalobce zdůraznil, že sdílí domácnost se svou manželkou, jejich společným synem a dcerou manželky, kterou vychovává jako svoji vlastní. Dále konstatoval, že má svou žádost za bezvadnou a žádal správní orgán, aby jej případně opětovně vyzval k doplnění žádosti, pokud by v ní nadále shledával vady.

V rozhodnutí ze dne 26. 9. 2016, čj. OAM-4471-14/TP-2016 správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že žalobce v současné době pobývá na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu, které mu bylo uděleno jako rodinnému příslušníku občana EU dle § 15a odst. 3 písm. b), tedy jako osobě, která má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, přičemž šlo o vztah s dcerou jeho manželky, která je občankou ČR. Správní orgán dále konstatoval, že došlo k novelizaci zákona o pobytu cizinců a znění § 15a bylo změněno, ustanovení již neobsahuje kategorii odpovídající dřívějšímu § 15a odst. 3 písm. b). Na žalobce tak již nelze nadále nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Z dokladů doložených k žádosti není zřejmé, z jakých důvodů – dle jakého písmene § 15a zákona o pobytu cizinců se žalobce považuje za rodinného příslušníka občana EU. Podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, které se žalobce dovolává, by taktéž nebylo možné žalobce označit za rodinného příslušníka občana EU. Ve výzvě k odstranění vad žádosti správní orgán jasně specifikoval, jakými vadami žádost trpí a i přes to žalobce nedoložil žádný doklad, který by prokazoval, podle jakého ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců je možné jej po novelizaci tohoto zákona považovat za rodinného příslušníka občana EU.

Argumenty žalobce v odvolání ze dne 31. 10. 2016 odpovídají argumentům uvedeným v žalobě.

V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že vzhledem k datu zahájení správního řízení (23. 3. 2016) nebylo možné na případ žalobce aplikovat znění zákona o pobytu cizinců účinné do dne 18. 12. 2015. Dále zdůraznila, že zákon nepřiznává postavení rodinného příslušníka občana EU všem osobám, které jsou příbuzné či tvoří rodinu, ale pouze těm, které jsou uvedeny v § 15a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán postupoval správně, když opětovně posuzoval, zda je možné žalobce i nadále považovat za rodinného příslušníka občana EU, tuto podmínku je třeba samostatně hodnotit v každém řízení. K posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že v případě nevydání povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců zákon správnímu orgánu neumožňuje posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce.

VI. Vlastní argumentace soudu

VI.1 Aplikace § 15a zákona o pobytu cizinců

Klíčovou otázkou v daném případě je, zda je žalobce možné považovat za rodinného příslušníka občana EU či nikoliv. Žalobci byl tento status přiznán v řízení o povolení k přechodnému pobytu podle v té době účinného znění § 15a. V nyní projednávaném rozhodnutí však správní orgán vzhledem ke změně právní úpravy došel k opačnému závěru.

§ 15a – znění účinné do 18. 12. 2015

(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie1b) se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel,

b) rodič, jde-li o občana Evropské unie1b) mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,

- c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a*
- d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.*

(2) Za nezaopatřenou osobu se podle odstavce 1 písm. d) se považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který

- a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání,*
- b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo*
- c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.*

(3) Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*
 - 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,*
 - 2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo*
 - 3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo*
- b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.***

(4) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

§ 15a – znění účinné po 18. 12. 2015

(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,*
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,*
- c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a*
- d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*

(2) Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*
 - 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,*
 - 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo*

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

(3) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Pro úplnost uvádí soud též znění článku 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES.

Článek 2 - Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

1. „občanem Unie“ osoba, která je státním příslušníkem některého členského státu;

2. „rodinným příslušníkem“:

a) manžel nebo manželka;

b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu;

c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b);

d) předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b);

3. „hostitelským členským státem“ členský stát, do něž se občan Unie stěhuje za účelem výkonu svého práva volného pohybu a pobytu.

Žalobce byl v řízení o povolení k přechodnému pobytu uznán za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 3 písm. b), tedy za osobu, která má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, přičemž šlo o vztah s dcerou jeho manželky H.P., která je občankou ČR. Žalobce nadále sdílí společnou domácnost s H.P. a pečuje o ni jako o svou dceru. Kategorie „cizinec, který má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti“ již však od 18. 12. 2015 není v § 15a zákona o pobytu cizinců, který stanovuje, kdo je považován za rodinného příslušníka občana EU, obsažena. Správní orgán musí žádost cizince posuzovat podle právního stavu účinného v době vydání rozhodnutí. Vztah nevlastního otce a nevlastního dítěte není obsažen ani v článku 2 výše citované směrnice, kterou do českého právního řádu implementuje zákon o pobytu cizinců. Lze tedy shrnout, že přestože skutkový stav zůstal stejný, tedy rodinné vztahy žalobce se nijak nezměnily, žalobce kvůli změně právní úpravy již nadále není zákonem považován za rodinného příslušníka občana EU. Správní orgán by postupoval v rozporu s rozhodným zněním zákona, pokud by žádosti žalobce o přiznání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU vyhověl.

VI.2 Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí

K námitce žalobce týkající se absence posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobce soud uvádí, že žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87h téhož zákona. Podle § 87h odst. 1 písm. b) ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území. Žalobce v době podání žádosti nebyl rodinným příslušníkem občana EU a nenaplnil tedy jednu z pozitivních podmínek vyhovění žádosti. Rozhoduje-li správní orgán o zrušení pobytového oprávnění, nebo rozhodnutím zamítá žádost o pobytové oprávnění, stanoví zákon v některých konkrétních případech povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K zamítnutí žádosti dle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců se však žádná taková povinnost nevztahuje.

K tomu se z rozsudku Nejvyšší správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, podává: „*Stěžovatel má za to, že je třeba posuzovat přiměřenost všech meritorních rozhodnutí správních orgánů. Takový závěr však z citovaného ustanovení (pozn. § 174a zákona o pobytu cizinců) v žádném případě nevyplývá a nelze jej dovodit jazykovým ani jiným výkladem. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.*“

Jestliže žadatel nesplňuje hlavní podmínky pro přiznání pobytového oprávnění, není možné mu tento typ oprávnění udělit ani, kdyby to okolnosti jeho soukromého a rodinného života vyžadovaly sebevíc. Z uvedeného plyne, že správní orgány nepochybily, jestliže v přezkoumávaném případě neposuzovaly přiměřenost dopadů zamítnutí žádosti do života žalobce. Žalobce tvrdí, že důsledkem napadeného rozhodnutí dojde k rozpadu jeho rodiny, podle tvrzení žalované však má žalobce nadále povolen přechodný pobyt na území ČR a do budoucna nelze vyloučit ani získání jiného pobytového oprávnění.

VI.3 Ostatní námitky

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, zejména nepostupoval v souladu s § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Tyto námitky jsou však zcela obecného rázu a žalobce je nekonkretizuje.

Vzhledem k obecnosti argumentace žalobce, soud může uvést toliko to, že podle jeho názoru byl postup správních orgánů v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí je vnitřně nerozporné, vychází ze zjištěných skutečností a vypořádává se námitkami uvedenými v odvolání. Napadené rozhodnutí obsahuje náležitosti stanovené zákonem. V souladu

s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, čj. 1 Azs 28/2004-41, soud přezkoumal postup správních orgánů obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v jejich postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 10. ledna 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.